

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SIDOROVICI, TEOFIL

DIN VIAȚA UNUI FIU DE REGE/ Teofil

Sidorovici. – București: Paul Editions, 2019

ISBN 978-606-8963-38-9

Redactare: *Mihaela Enache*

Nicoleta Petcu

Tehnoredactare: *Puiu Enache*

Coperta: *Puiu Enache*

Paul Editions

Șos. Ștefan cel Mare nr. 15, Sector 2, București

www.pauleditions.ro

e-mail: pauleditions@gmail.com, office@pauleditions.ro,

vanzari@pauleditions.ro, nicoleta.petcu@pauleditions.ro,

mihaela.enache@pauleditions.ro

tel: 0730.660.427; 0731.884.583

Tipar: ARTPRINT

E-mail: office@artprint.ro

Teofil G. Sidorovici

maior adjutant

Din viața unui fiu de rege

Paul Editions

Cuprins

Coroana.

Un rege pedagog.

Regele Părinte.

Măria Sa Marele Voievod Mihai își face studiile în țară.

Clasa Măriei Sale Marelui Voievod.

O zi de Străjerie pe săptămână.

La Mănăstirea Viforâta și Mănăstirea Dealul

*Pe vreme rea, ca și pe vreme bună, Măria Sa Marele Voievod e
gata la datorie*

În pădurea de la Afumați.

Sclipiri de altruism (Ajutorarea Babei Tudora).

Măria Sa Marele Voievod își alege o meserie.

Palatul în strălucirea datinilor din străbuni.

Fiul de Rege vrea să cunoască țara. (Pe plaiurile Bucovinei).

La un examen voievodal.

*Măria Sa Marele Voievod primește insignele de Străjer, Șef de
Cuib.*

Bunătate sufletească și sinceritate.

Un ostaș mic, dar un ostaș adevărat.

Minte sănătoasă în corp sănătos.

La moartea unui camarad.

Într-un popas voievodal la Bucșoaia

Ambasador peste hotare.

În pragul noilor îndatoriri.

Date biografice.

Coroana

In evoluția unui popor, se pot observa treceri de la o epocă la alta, schimbări mai mult sau mai puțin simțite în ceea ce privește formele de viață, o prefacere continuă pentru adaptarea la cerințele vremii, o frământare în domeniul spiritual și în cel practic, decoruri schimbate, pe aceeași scenă, generații ce se succed urmând linia unui destin național, destin pentru strălucirea căruia s-au revărsat stropii de lumină ai generațiilor pierdute-n umbră, în sfârșit se poate observa elanul și năzuința de cucerire a viitorului, în lumina aceleiași credințe.

În marea familie a unui neam, generațiile sunt verigi ale unui lanț cu început, dar fără de sfârșit. Peste toate involburările trecutului nostru de popor oțelit în lupte și greutateți, peste toate formele de viață ce-l caracterizează și peste atâtea rănduri de oameni ce nu mai sunt, a stat de veghe o *permanență*, din a cărei lumină s-a împărtășit istoria și care a determinat urcușul spre mai bine, *spre progres, COROANA*.

Însemnătatea și valoarea acestui simbol au fost covârșitoare pentru poporul românesc.

Frământările istoriei contemporane, caracterizate printr-un vădit dezechilibru social, fac să se adâncească mai mult în suflul poporului nostru Cultul Dinastiei și al Coroanei, permanențe simbolice cu atâta înrăurire pentru propășirea neamului românesc.

Peste tranșeele de luptă în care ne găsim cu toții, fie în vremuri de pace, fie în vremuri de război, o santinelă de armura căreia nu se pot atinge niciun fel de săgeți, veghează continuu, radiind încredere, liniște, siguranță. Strajă neadormită, veșnic cu privirea ațintită spre viitor, Coroana nu cunoaște oameni: *în grija ei stă țara și neamul.*

Coroana e un simbol, purtătorul ei, o realitate vie. Cu o legitimă mândrie putem striga să ne-audă și cei ce ne iubesc și cei ce ne urăsc, mai ales aceștia, că neamul românesc de la fiecare purtător de Coroană s-a ales cu un patrimoniu tot mai bogat, tot mai plin de strălucire.

Astăzi, acel ce simbolizează năzuințele întregului nostru popor, cârmuitorul destinelor noastre pe valurile agitate ale istoriei contemporane, este o personalitate de uriașe proporții, ale cărei virtuți proiectează până departe în negura viitorului, luminile unui îndreptar de viață nouă: *Majestatea Sa Regele Carol II Marele Străjer al Țării, Cel dintâi GATA LA DATORIE!*

Un rege pedagog

Număratele îndatoriri ale unui suveran și variatele sale preocupări în toate domeniile de activitate, socială, culturală, națională, morală, economică etc. trec dincolo de prezent. Pentru a putea asigura viitorul unei țări, trebuie să te gândești la generația de cetățeni în devenire. Pe măsură ce o oaste iese din luptă, alta pregătită din timp trebuie să-i ia locul și să continue lucrul pe același șantier de muncă.

Pregătirea acestor generații în spiritul vremii are o însemnătate covârșitoare pentru propășirea unui popor. Iată de ce problema îndrumării tineretului, peste orice considerații, a trecut sub înalta oblăduire a Marelui Străjer.

Paralel cu o sănătoasă pregătire a viitorilor cetățeni, suveranul se îngrijește în chip deosebit de urmașul viitor purtător al Coroanei, Măria Sa Marele Voievod Mihai de Alba Iulia, moștenitorul tronului.

Istoria ne arată că principiul călăuzitor în educația vârstarelor regești a fost de cele mai multe ori o depărtare de formele adevărate ale vieții, o încercuire a realității astfel ca ea să nu fie cunoscută de cel ce urma să ia în mână cândva conducerea unui popor. Era dincolo de bariera care nu lăsa să pătrundă în cuprinsul Palatului ecoul vieții ce clocotește firesc ca un izvor de energie, ce se tălăzuiește de la margini depărtate de țară. Purtătorii de Coroană erau prizonierii unor metode care nu

aveau nimic comun cu interesul superior al obștii. Ei nu trebuiau să cunoască decât mijlocul de a se impune mulțimii prin mitul regalității și a lăsa pe seama altora cele mai înalte comandamente, în realizarea cărora se cere o desăvârșită descătușare.

Regii nu apăreau în public decât în răstimpuri depărtate și favorul de a fi văzuți, nu era rezervat decât unui număr foarte restrâns de muritori. În astfel de împrejurări înțelegem de ce s-au produs la unele popoare, acele zguduii sociale înregistrate de cronică istorică a ultimului veac, zguduii care au pus și mai mult în adevărata lumină, valoarea instituției fundamentale.

Concepția regalității la noi – și poate de aceea ideea dinastică s-a înrădăcinat atât de adânc în sufletul poporului – și-a păstrat întreaga strălucire a unui rost istoric.

Suveranul nostru, ca Prinț moștenitor, a primit o creștere care l-a pregătit temeinic pentru înalta misiune de rege.

Crescut în legea creștină ortodoxă, participând la viața de stat de la vârsta de 18 ani după prevederile Constituției, coborând apoi în mijlocul poporului, organizând tineretul și însușindu-i avântul spre cele bune, Majestatea Sa Regele Carol II și-a cucerit prin iubire și prin muncă, Națiunea. Iar astăzi când cu atâta destoinicie cărmuiește destinele Țării, când este poate cel mai desăvârșit cunoscător al nevoilor ei, înțelege de cât folos i-a fost apropierea nemijlocită de realitatea vieții naționale și sociale, de trăirea bucuriilor și necazurilor alături de popor, de acea potrivire a bățăilor de inimi la rege ca și la țaran.

Iată de ce românul nostru, spre deosebire de alte seminții își iubește cu dragoste nețărmurită înaltul Comandant, tovarăș nedespărțit la bine ca și la rău, și iată de ce la el: *Rege înseamnă Țară și Țară înseamnă Rege.*

La noi cele două Suveranități, Regele și Poporul, sunt înfrățite în cuget, în credință, în muncă și în năzuințe.

Conștient de greutățile prin care omenirea trece, Marele Străjer nu-și poate găsi odihnă în cuprinsul plin de strălucire al

palatului regesc. Colindă țara în lung și-n lat ca s-o cunoască, trece prin nesfârșitele șiruri de țărani strângându-le călduros mâna lor bătătorită de muncă, le ascultă graiul și le răspunde în același grai, stă cu ei în jurul focului de seară să le cunoască suflul cinstit, sufletul care și la bine și la rău e pornit pe glumă și voie bună, trăiește cu ei, prin ei și pentru ei, căci țara noastră e o țară de plugari vrednici.

Dar pretutindeni pe unde a călcat piciorul Maiestății Sale Regelui, poporul a văzut alături de figura-i măreață și chipul strălucind de tinerețe și voie bună al vlăstarului regesc, chip desprins din poveștile cu feți frumoși, cu privirea senină, cu zâmbetul înflorit pe buze, cu vânjoșenia românului deprins cu munca, *Măria Sa Marele Voievod Mihai*, adolescent în pragul vieții, ideal de vrednicie și exemplu pentru întregul tineret al țării.

În desăvârșirea educației ce trebuie să primească, programul vieții de străjer a avut o însemnătate deosebită.

Din înaltele preocupări ale Majestății Sale Regelui, se desprinde grija permanentă pentru o cât mai desăvârșită pregătire a Marelui Voievod, mai cu seamă în partea care să-i înlesnească a-și cunoaște țara de plugari, a învăța s-o iubească, să-i înțeleagă și aprecieze darurile cu care Cel atotputernic a înzestrat-o din plin. Căci dacă cineva n-a pus mâna pe coarnele plugului răsturnând brazda cu miros reavăn de pământ, nu va ști niciodată ce înseamnă dragostea de glie; dacă nu s-a trudit pe lungul ogorului numărându-și seara bătăturile din palme, nu va ști să respecte și să prețuiască munca agriculturului harnic; dacă nu va fi muncit sub arșița de soare la prășit desfăcând cu sapa tulpina fragedă a plantelor din strânsoarea pământului, nu va ști ce-nseamnă iubirea de câmp și poezia holdelor scăldate-n lumină; cine nu a dormit odată pe un pripor de munte în sarica miștoasă a cioabanului cu miros de stână, ascultând un murmur de izvor venind în șoaptă de undeva din neguroasele văi îmbrăcate în haina

brădetului verde peste care o lună neobișnuit de mare aruncă margini de argint, nu va înțelege fiorul tainic al nemărginirii; cine n-a simțit mirosul tare de rășină din cădelnița codrilor de brazi, cine n-a ascultat în tăcerea înfiorătoare a munților plânsul unei tălângi, sau a unui bucium, nu va ști niciodată farmecul vieții de păstor, acea viață curată trăită în plinul naturii și care ne-a legănat de secole origina noastră daco-romană; cine nu și-a simțit trupul ca desfăcut din încheieturi după o zi de coasă, acela nu va ști ce-nseamnă munca la țară, farmecul cântecului șuierător al gresiei mânăuită de cosaș în răstimpuri de odihnă și viersul de pitpalac al ciocanului de bătut coasa, cine n-a stat la masa cu trei picioare a unui țăran mâncând cu lingura de lemn din strachina frumos smălțuită mâncarea lui simplă, cine n-a stat de vorbă cu el seara la clacă ori șezătoare, la odihna pe stogul de fân proaspăt cosit cu un parfum neîntrecut, cine nu s-a prins în horă cu fetele mândre și flăcăi voinici bătând pământul în sunet de cobză și de nai, acela nu poate spune că înțelege pe țăran și n-are de ce să-l iubească și să-l prețuiască.

Și iată-l pe Măria Sa Marele Voievod trimis în tovărășia colegilor săi de clasă de-a lungul și de-a latul țării să-și îndeplinească acest program de înfrățire cu poporul, cu pământul, cu natura, iată-l la coarnezle plugului răsturnând brazdă de voinic sub privirile pline de nădejdi ale augustului său părinte, iată-l cu sapa în mână sub arșița de soare prășind ogorul, iată-l numărându-și bătăturile în palmă, preț al înfrățirii cu pământul, iată-l de vorbă cu ciobanii în luminișuri de munte gustând farmecul liniștii netulburate, iată-l în hora satului din Bucșoia jucând cu fete și flăcăi în cântec de cimpoi, iată-l aplecat apoi deasupra lespezilor din mănăstirile voievodale căutând să descifreze acea taină care a făcut din marii noștri voievoezi, adevărați sfinți ai neamului.

În acea Bucovină mândră, unde nu e colț care să nu vorbească de glorie ale trecutului, s-a cimentat cea dintâi legătură

sfântă cu poporul, cu istoria, cu viața curată a țăranului, pentru care Măria Sa a arătat o înțelegere și o iubire desăvârșite.

Dar programul vieții de străjer al Măriei Sale nu se oprește aici. Până acum viitorul purtător de coroană a învățat să cunoască satul, să-l iubească, să-i trăiască viața.

De acum, tânărul vlăstar regesc va învăța să-i adâncească și înțeleagă nevoile, punând cel dintâi umărul să-l ridice acolo unde merită să fie.

M. S. Regele i-a fixat și programul general de studii. Și aici l-a călăuzit grija de a-l înfrăți cu trecutul, cu istoria poporului din care noi încă n-am scos toate momentele de mândrie națională.

Când un profesor trecuse în programul analitic la istorie cunoașterea dinastiei cu rădăcini adânc înfipte în Evul Mediu, Majestatea Sa Regele a adăugat personal în rubrica respectivă „Legende românești” - căci spunea acest mare pedagog al neamului, un fapt istoric trecut în legendă, reprezintă un interes de două ori mai mare, fiind în același timp altfel înțeles și simțit de copil.

Tot Majestatea Sa a orânduit ca profesorii respectivi să iasă cu elevii clasei Măriei Sale Voievodul la câmp și în orele de străjerie să facă aplicațiile practice ale obiectelor de studiu.

Iată forma cea mai desăvârșită a pedagogiei românești în care se dezvoltă augustul vlăstar regesc.

Popor român, popor de plugari, fii mândru că alături de tine și din seva pământului tău, grija marelui nostru rege a făcut să crească vlăstarul de nădejde pe care-l dorim: sănătos la trup, cumpănit la minte, mare și neîntrecut la fapte: Măria Sa Marele Voievod Mihai.

Regele părinte

Sentimentul de părinte în general, face parte din acel complex afectiv al vieții sufletești, determinat de o poruncă divină.

Poporul sintetizează procesul acesta de o înaltă valoare etică, spunând despre copil: *E os din osul meu și sânge din sângele meu.*

La temelia acestui simțământ patern, este poate și scânteia unui orgoliu de a ne ști reprezentați chiar după ce am trecut pragul vieții. „*El îmi este moștenitorul*“, spune cu mândrie orice părinte dornic să păstreze oricând legătura cu viața.

Iar când un bătrân dascăl sărbătorit de foștii săi elevi a fost întrebat ce sentiment încearcă într-un asemenea moment, a răspuns cu acea filozofie de bătrân:

„Ce simte firul ierbii când coasa-i e vecină!

„Își pleacă fruntea-n tină

.....

„Știind c-o să răsară mai fragedă la anul....

Un părinte își dublează existența. El poartă pe umeri două griji, dintre care cea mai puternică este pentru copil, pentru viitorul ce trebuie să i-l pregătească. Cine dintre cei de la țară mai ales, nu-și amintește de *tata*, sau de *mama* care știa să

renunțe cu atâta noblețe la anumite plăceri, pentru a-și vedea copiii mulțumiți! „*Întâi ei, și-apoi noi*“ – sau, „*Îmi dau și pâinea de la gură pentru ca să-i văd oameni*“ sunt legi nescrise, dar adânc întipărite în sufletul unui părinte.

Pentru M. S. Regele, sentimentul patern capătă o intensitate pe care noi de-abia o bănuim, deoarece nu-și crește moștenitorul numai pentru sine, ci pentru ceva ce-l depășește ca om, pentru adevărata permanență care e *Neamul* și *Țara*.

Când soarta ți-a pus pe umeri grija cea mare de a răspunde în fața istoriei necruțătoare de viitorul unui popor, când trebuie să cumpănești sentimente cu imperative ale vremii, când ești silit să omori câteodată cu propria-ți voință, legitime drepturi de afecțiune și mângâieri, se înțelege că trebuie să fii croit dintr-un aluat de esență divină, care-ți dă tăria să perseverezi.

— *Mihai? a răspuns odată Suveranul d-lui Jean Thouvenin un mare scriitor de la „L'Intransigent“, vreau să fac dintr-însul un Om și un Rege...*

Dar prea este frumos întregul articol al d-lui Jean Thouvenin pentru a-l reda numai fragmentar:

DE VORBĂ CU REGELE ROMÂNIEI

Despre rolul monarhiei și educația prințului
moștenitor

Strada e spațiul geometric al marilor întâmplări. De când am sosit în București, voiam să-l întâlnesc pe Voievodul Mihai, regele de ieri și regele de mâine, al cărui destin mă încântă ca un basm cu zâne...

Deodată, un mic automobil îmi apărui în față; un mic automobil pierdut în vâlmășagul circulației, dar care flutura pavilionul regal. Capetele s-au descoperit brusc. Priveam